

ת"פ 19780/08/16 - מדינת ישראל נגד אברהם רדאי

בית משפט השלום בקריית גת

30 ינואר 2020

ת"פ 19780-08-16 מדינת ישראל נ' רדאי
בפני כב' השופטת ענת חולתא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשמים

אברהם רדאי

החלטה

רקע:

1. נגד הנאשם הוגש ביום 8.8.16 כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סם, מסוג חשיש במשקל 1.2 גרם, וזאת לצריכה עצמית.
2. בעניינו של הנאשם התקיימו דיונים רבים שיש מקום לומר כבר בשלב זה, כי רובם ככולם התאפיינו בסחבת ובזלזול בהליך ובמשאבי הציבור, מצדו של הנאשם, וכמפורט להלן:
ביום 12.7.17 הנאשם לא התייצב לדיון לאחר שזימון לכתובתו הרשומה חזר בציון "לא ידוע במען".
ביום 20.11.17 ביקש ב"כ הנאשם דחיית הדיון למספר חודשים לצורך הגשת בקשה לעיכוב הליכים.
ביום 11.3.18 הנאשם לא התייצב לדיון ובא כוחו מסר שנותק הקשר עמו.
ביום 7.5.18 ביקש ב"כ הנאשם דחייה על מנת לשקול הצעת המאשימה לסיום התיק.
הדיון שנקבע ליום 27.6.18 נדחה לבקשת ב"כ הנאשם נוכח עתירת חופש מידע שהגיש.
ביום 12.9.18 הנאשם לא התייצב וב"כ הנאשם עתר לדחיית הדיון למחרת היום, על מנת להודיע לנאשם.
ביום 13.9.18 הנאשם לא התייצב לדיון. ב"כ הנאשם מסר שלא הצליח להודיע לו על מועד הדיון היום.
ביום 18.11.18 הנאשם לא התייצב לדיון וב"כ הנאשם הודיע שאין לו קשר עם הנאשם.
ביום 2.1.19 הנאשם לא התייצב לדיון וב"כ הנאשם הודיע שאין לו קשר עם הנאשם.
הדיון שנקבע ליום 1.5.19 נדחה לבקשת ב"כ הנאשם לאור "קשיים שחווה המבקש".

ביום 23.6.19 הנאשם לא התייצב לדין ונמסר מפי ב"כ הנאשם שנותק עמו הקשר.

ביום 23.9.19 התייצב הנאשם והתקיים דין גישור. ב"כ הנאשם ביקש דחייה לצורך איסוף מסמכים רפואיים מהנאשם והגשת בקשה לעיכוב הליכים. בית המשפט דחה את הבקשה נוכח התנהלות ההגנה עד כה והורה על מתן מענה היום. בנסיבות אלה הנאשם כפר במיוחס לו והתיק נותב בפניי. לבקשת ב"כ הנאשם, הותר, במקביל, לקיים פגישת גישור נוספת באותו מועד.

ביום 10.11.19 הנאשם לא התייצב לדין וב"כ הנאשם הודיע שנותק עמו הקשר. כן הודיע ב"כ הנאשם שלא הוגשה בקשה לעיכוב הליכים וגם לא תוגש. כן עתר לקיים ישיבת גישור נוספת בפני מותב מגשר. המאשימה התנגדה להחזרת התיק לגישור נוכח ההתנהלות הכוללת. המשך הדיון נדחה על מנת לבצע צו הבאה לנאשם.

ביום 22.12.19 הנאשם התייצב והועלתה טענה מקדמית.

טענות הצדדים:

3. ב"כ הנאשם טען, שהיה על המאשימה לחזור בה מכתב האישום במקרה זה או לחלופין להעביר את התיק ליחידה להסדר מותנה. נטען, כי החוק שונה לאחר מועד הגשת כתב האישום ועל פי החוק החדש לא היה מקום להגשתו. ב"כ הנאשם הפנה להחלטות שיפוטיות בעניינים דומים. בנוגע לאחת מהן, משך ב"כ הנאשם את ההפניה לאור הערתי כי מדובר בפסק דין שבוטל בהסכמת הסניגוריה הציבורית במסגרת הערעור. כן ביקש ב"כ הנאשם רשות להגיש אסמכתאות נוספות לאחר הדיון. יובהר, כי עד למועד זה לא הוגשו אסמכתאות נוספות.

4. המאשימה השיבה, כי כתב האישום הוגש בטרם תוקן החוק ומכל מקום העבירה לא בוטלה וכתב האישום הוגש כדין. כן נטען, כי גם לשיטת הנאשם במקרה זה לא מתקיימים תנאי הסף לצורך העברה ליחידה להסדר מותנה שכן לחובתו שלושה תיקים סגורים.

5. לענין אחרון זה השיב ב"כ הנאשם, כי תיק אחד מתוך שלושה נסגר מחוסר ראיות ועל כן איננו נמנה במניין התיקים ועתר, לחלופין, להצגת התיקים הסגורים בפני בית המשפט על מנת שיבקר את התנהלות המאשימה מבחינה מנהלית.

דין והכרעה

6. דין הטענה להידחות.

7. ראשית יובהר, כי אין בפניי טענה, כי בעניינו של הנאשם שבפניי פעלה המאשימה **בניגוד** לדין המפורש ודומה כי אין מחלוקת, שעל פי הדין המפורש (קרי, תיקון 66 לחסד"פ והנחיית היועץ המשפטי לממשלה בנוגע לאופן יישומו), עניינו של הנאשם, עניינו של הנאשם אינו נכנס בגדרי התיקון.

8. הטענה היא, כעולה מהטיעון שנשמע בפניי כי מן הראוי להרחיב במעשה שיפוטי את תחולת הדין גם על עניינו של הנאשם ולהורות על ביטול כתב האישום (כפי הנראה כסעד מן הצדק) או לחלופין להורות למאשימה (דהיינו, מתן "צו עשה" למאשימה) להעביר את עניינו של הנאשם ליחידה להסדר מותנה.

9. הנאשם לא עמד ולו בנטל הראשוני המוטל עליו להראות, מדוע יש מקום **במקרה קונקרטי** ופרטני זה לסטות מהדין הכללי החל על כלל הנאשמים באותו מצב (קרי, שכתב אישום בעניינם הוגש ובטרם משפטם

הסתיים חל שינוי בדין ובמדיניות המאשימה, שאינו חל עליהם) ולא הראה, כי במקרה קונקרטי זה נפל פגם של שרירותיות המעשה המאשימה, או כי סתה מעיקרון השוויון או מעקרונות של צדק באופן הפעלת שיקול דעתה בעניינו של נאשם זה.

10. משכך, אין בפניי תשתית המצדיקה קביעה, כי הנאשם זכאי במקרה זה לסעד מן הצדק. לעניין זה, ולמעלה מן הצורך אף יוער, כי ספק רב בעיניי, אף לו הונחה תשתית מספקת, אם היה הנאשם במקרה קונקרטי זה זכאי לסעד חריג משיקולי צדק נוכח התנהלותו הדיונית עד כה כפי שתוארה לעיל. בכל הכבוד סבורני, כי בבסיסו של סעד מן הצדק טמונה ההנחה, כי הנאשם נקי כפיים ותם לב בכל הקשור להתנהלותו בהליך. הדברים נכונים בפרט מקום בו, העובדה שעניינו של הנאשם לא הסתיים - דבר שאפשר את העלאת הטענות בהינתן השינוי לחוק - נעוצה במידה רבה בהתנהלותו הדיונית הנפסדת. מכל מקום, במקרה זה דין הטענה להידחות גם מן הטעמים הרגילים, ואין צורך לקבוע מסמרות בעניין זה.

11. אשר לעתירה החלופית ליתן "צו עשה" למאשימה, לא הונחה בפניי תשתית המלמדת, כי קיימת למוטב זה סמכות שבדין לתת סעד שעניינו התערבות אקטיבית בשיקול הדעת של המאשימה באכיפה ובהחלטה על העמדה לדין, או כי התקיימו תנאי סף המצדיקים זאת, גם אם קיימת אותה סמכות.

12. לעניין זה יוזכר עוד, כי במסגרת ההליך בתיק זה ניתנו **פעמיים** תקופות דחייה משמעותיות נוכח הצהרת הנאשם בדבר כוונה להגיש בקשה לעיכוב הליכים ליועץ המשפטי לממשלה והדבר לא נעשה. לא יכולה להיות מחלוקת, כי היועץ המשפטי לממשלה שהוא גם ראש התביעה הכללית במדינת ישראל, הוא הגורם המוסמך ליתן הוראות ליחידת תביעות מקומית, כיצד לפעול במקרה קונקרטי. לא הוסבר מדוע לא הועלו טענותיו הנכבדות של הנאשם במסגרת בקשה לעיכוב הליכים, שכאמור, פעמיים הוצהר בבית המשפט שעתידה להיות מוגשת.

13. לא מצאתי, כי בעניינו של הנאשם פעלה המאשימה בשרירותיות, בניגוד למדיניותה הנוהגת, או תוך התעלמות מנסיבות חשובות שהיתה מחוייבת, כרשות מנהלית, לשקול אותן. לא מצאתי, כי בהתנהלותה חרגה המאשימה מעיקרון השוויון. נהפוך הוא: עולה לכאורה, כי קבלת הבקשה שבפניי היא אשר עלולה להביא לתוצאה בלתי שוויונית (בקנה מידה מרחבי, מחוזי, או אף ארצי).

14. נוכח כל האמור לעיל, לא מצאתי לנכון במקרה זה לשים את עצמי בנהליה של המאשימה, ליטול סמכויותיה מידה ולקבל החלטות במקומה.

15. בנסיבות האמורות, לא מצאתי לנכון להידרש לשאלה, האם **לו חל תיקון 66 על עניינו של הנאשם**, מבחינת לוחות הזמנים, מתקיימים בעניינו תנאי הסף אם לאו. מדובר בשאלה תיאורטית שאינה טעונה הכרעה כלל.

16. ב"כ הנאשם הפנה להחלטת בית המחוזי בנצרת במסגרת ע"פ 11770-11-17 מיום 19.6.18 שם התקבלה טענה מקדמית של הגנה מן הצדק שהעלה הנאשם. עיון בפסק הדין מלמד, כי במסגרת הערעור בית המשפט קיבל את טענת הנאשם, שהמאשימה פעלה בעניינו **בניגוד** להנחיית היועץ המשפטי לממשלה ולמדיניותה הכללית. נקבע, כי מתקיימים **בעניינו הקונקרטי** התנאים הקבועים בהנחיה, שלא היתה כל מחלוקת כי היא חלה על המקרה מבחינה עקרונית. עולה, איפוא, כי פסק דין זה אינו רלוונטי כלל למקרה שבפניי. כזכור, במקרה שבפניי אין טענה כי המאשימה סתה מעיקרון השוויון או ממדיניות מחייבת בעניינו של הנאשם. נהפוך הוא: הנאשם סבור, משום מה, כי מוצדק בעניינו דווקא, לפעול

בשונה ושלא על פי מדיניות והנחייה קיימים. לכך, כאמור, לא נמצא בסיס עובדתי או משפטי.

17. אשר למסמכים מת"פ 12583-03-18 לא מצאתי מה יש בהם לסייע לנאשם. מדובר במקרה שבו המאשימה הודיעה מיוזמתה, ועל פי סמכותה שבסעיף 94 לחסד"פ כי היא חוזרת בה מכתב האישום. לא בוססה בפניי כל טענה כי אותו מקרה דומה בנסיבותיו למקרה של הנאשם שבפניי. ממילא, על פי ההלכה הנוהגת, לא ניתן **על סמך מקרה מקרי בודד** להעלות טענה בדבר מדיניות או נוהג מחייבים מצד המאשימה.

סוף דבר

18. נוכח כל האמור לעיל, אני דוחה את הבקשה.

ב"כ הנאשם יהיה ערוך לקיום דיון מענה לגופו של עניין במועד הקבוע.

19. המזכירות תמציא ההחלטה בדחיפות לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ד' שבט תש"פ, 30 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.